

Kære udvalgsmedlemmer i Social- og Sundhedsudvalg

I PS er vi meget kede af at man ikke prioriterer psykiatrien højere. Fakta er, at der hersker ganske utålelige forhold for en lang række borgere.

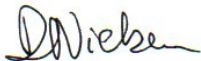
Vi hører jeg alle komme med en række gode hensigter – men der sker bare ligesom ikke noget, som kan gøre en afgørende forskel. Hvorfor?

Fakta er, at når I, kommune eller regioner forsvare Jer med at kaste en masse tal ud for at retfærdiggøre, at I skam allerede har gjort så og så meget, så taler vi forbi hinanden. I ser ganske enkelt ikke hvor slemt det står til. I ser ganske enkelt ikke hvor stor en belastning det er for den enkelte og dennes pårørende, når de "lander mellem 2 stole". I forstå ikke, at når I slynger en masse tal ud, som bevis på hvor meget I har gjort, så virker det ganske utroværdigt for dén som står og er i klemme, for han/ hun oplever ikke, at der reelt er gjort noget. For hvordan kan han/hun ellers stå i den situation, og dem der kommer til os i PS, kan så oven i købet få at vide, at han/hun ikke er den eneste, men at der er mange i samme situation.

Vi spilder en masse ressourcer – og hvorfor kan I ikke blive enige om, at de 50 mia. kr. OM ÅRET, som det koster os ikke at gøre tilstrækkeligt for psykisk syge og sårbare, skal der handles på. Det kan reduceres ganske betragteligt. Det er det rene vanvid, at der ikke kan skabes enighed om at foretage en investering her og så få vendt skuden – en investering der vil give store besparelser på sigt.

Jeg håber, at nogen af Jer vil melde tilbage til os på denne henvendelse med en række spørgsmål om, hvad der skal til for at få en pakke. Vi bringer det som en artikel i næste medlemsblad, og vil medtage kommentarer fra alle dem, som vi hører fra.

Med venlig hilsen
PS LANDSFORENING, Pårørende til Spiseforstyrrede

Dorte Nielsen, næstformand i PS, mobil 5122 6722

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

**Socialminister Benedikte Kiær, Sundhedsminister Bertel Haarder,
Finansminister Claus Hjort Frederiksen, Statsminister Lars Løkke
og de politiske ordfører**

Glyngøre, den 9/11 2010

Hvad skal der til for at få en pakke?

Jeg forstår det ganske enkelt ikke? Hvad skal der til, for at politikerne og vi som samfund virkelig vil prioritere indsatsen for psykisk syge og sårbare både i sundhedssystemet og med social støtte? Hvad skal der til for, at politikerne og vi som samfund virkelig vil prioritere indsatsen for denne gruppe på 500.000 danske borgere på lige fod med almindelig fysiske sygdomme som f.eks. kræft?

Hvorfor skulle vi have en 3. kræftpakke, inden vi overhovedet skulle have den 1. psykiatripakke? – hvorfor denne prioritering? Hvad ligger der bag denne prioritering?

Hvordan kan 500.000 berørte danskere og deres pårørende bare stilletiende acceptere, at psykiatrien ikke bliver prioriteret højt nok?

Hverdagen med psykisk lidelse kan være meget barsk

I PS Landsforening oplever vi hver eneste dag, hvordan danske familier, der er ramt af en alvorlig psykisk lidelse, bliver svigtet. Problemer er vokset markant de seneste år – vi drukner i sådanne sager. En sag kan være denne:

Ung hjemmeboende kvinde på 19. Hun lider af den psykiske lidelse, som har den højeste dødelighed. Anoreksi. Det er livsfarligt. Fik i starten af sit sygdomsforløb efter mange måneders ventetid et ambulante behandlingsforløb i grupper. Hun tabte sig mere og mere under gruppeforløbet. Behandling var slet ikke tilstrækkelig. Hun kommer under BMI 16 (meget undervægtig) og må afslutte den ambulante behandling fordi behandlingsstedet kun tager dem i behandling hvis deres BMI er over 16. Den unge kvinde henvises i september 2010 til et mere intensivt behandlingstilbud, men får besked på, at der er ventetid, så hun kan først kaldes ind til en forsamtale til behandling i maj 2011. Hun har i mellemtiden tabt sig så meget, at hun er i akut livsfare. Bliver indlagt på medicinsk afdeling og udskrevet efter 5 dage, hvor hun er en stabiliseret og ikke i akut livsfare mere, for de kan ikke gøre mere for hende nu – hun skal i psykiatrisk behandling. Den behandling, som hun kan blive indkaldt til forsamtale til i maj 2011, og uvis hvornår selve behandlingen så kan starte derefter. Kommunen vil og kan ikke gøre noget for hende, for det er en behandlingsindsats, hun skal have, så det er ikke deres ansvar. Der er ingen aktuelle private behandlingstilbud, som har indgået aftale om at kunne behandle den slags patienter. Hun er for syg til at egen læge kan gøre noget. Hun står altså helt uden behandling.

Den unge kvinde kan ikke klare studier og kan ikke klare at være alene ret lang tid. Hun har brug for støtte, og nogen skal hjælpe hende med maden. Mor kan ikke både passe job og passe 5 daglige måltider med datteren og socialstøtte og samtidig leve med den enorme angst for, at datteren vil dø af sin sygdom eller selv give op og tage sit liv – derfor har mor sygemeldt sig fra sit gode job. Nogen må jo passe på den alvorlige syge datter, når nu systemet svigter. Men hvor er hjælpen? Hvis hun igen kommer i akut livsfare, kan hun igen blive indlagt på medicinsk afdeling i nogle få dage og så straks udskrevet igen. Så er der lang tid til maj 2011. Klarer hun den? Klarer mor det psykiske pres, og klarer den øvrige nære familie det? – eller går nogen af dem også ned med stress og depression?

”Det gør mig ondt at høre...”

Det er desværre ikke et enkeltstående eksempel. Alene i PS Landsforening ligger vi inde med dokumentation i mere end 300 sager med alvorlige svigt af mennesker, som har psykisk lidelse. Og det er både personer med spiseforstyrrelser, depression, angst, ADHD, Asbergers m.m. Hvad skal der til, for at

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

politikere og samfundet vil prioritere dem, og gøre noget ved de alvorlige problemer der er, i indsatsen for dem? Fortjener de ikke en pakke?

Politikerne kender godt nogle af disse eksempler, for nogle af de pårørende har haft overskud til at skrive til ordfører og ministre omkring det. Det eneste de får, er et svar med "Det gør mig ondt at høre om, og jeg har fuld forståelse for, at det er vanskeligt" og så en lang smøre om, at man gør rigtig meget for psykiatrien og har tilført så og så mange mio. kr. Men helt ærlig, hvad hjælper det, når man står midt i den virkelighed, som pårørende og patienten gør – den virkelighed og realitet hvor ingen vil tage ansvar og yder den fornødne hjælp? Den hjælp man regnede for en selvfølge – lige indtil man selv står midt i den barske virkelighed - hvor man ikke får hjælp, selvom man er alvorlig syg. "Det gør mig ondt at høre..." klinger hult i mine ører.

Skal man vente 8 måneder på operation af benbrud eller fjernelse af kræftknode i bryst?

Kunne man forestille sig, at en ung kvinde med åbent benbrud, kom ind på skadesstuen fik stoppet blødningen, og så besked om, at den specielle vanskelige operation på et åbent benbrud kunne de ikke klare, så derfor blev hun henvist til operation på et specialafsnit, hvor hun kan komme til forsamtale om 8 måneder? Kan man forestille sig, at vi som samfund så blot forventer, at mor tager fri fra arbejde i de 8 måneder og passer den unge kvinde?

Eller kunne vi forestille os et samfund, hvor en ung kvinde har fundet en knude i brystet. En vævsprøve viser det er kræft. Hun får besked på, at der vil gå 8 måneder, inden hun indkaldes til en forsamtale til operation, for det kan de ikke klare på dette afsnit?

Al forskning viser, at tidlig indsats er meget afgørende for helbredelse, både når det gælder brystkræft og anoreksi. De er begge livsfarlige sygdomme, men det er kun den ene vi prioriterer højt.

Der er god samfundsøkonomi i, at afsætte tilstrækkelig midler til psykiatrien

Hvordan kan man tale om at ville løfte psykiatrien op i verdensklasse uden tilstrækkelig prioritering? Hvorfor vil politikerne ikke se virkeligheden i øjnene? – at alt for mange udsættes for grove svigt, fordi både regioner og kommuner undskylder sig med, at de enten ikke har fået penge af regeringen til det, eller fordi det ikke er deres ansvarsområde.

Eksperter siger, der er brug for 2 mia. kr. til psykiatrien. Fakta fra netop afsluttede forhandlingerne viser småbeløb, der ikke gør nogen mærkbar forskel.

Eksperter har i deres hvidbog regnet på, at psykisk sygdom koster det danske samfund 55 mia. kr. om året – og blot sølle 5 mia. kr. er behandlingsudgifter. Det andet er følgeomkostninger af sygemeldte med psykisk sygdom og sårbarhed. Følgeomkostninger af at gøre alt for lidt.

Jeg forstår det ganske enkelt ikke – hvad skal der til, for at politikerne får øjnene op for virkeligheden, og ikke bare snakker og snakker. Hvad skal der til, for at politikerne vil sætte handling og reel prioritering bag ordene?

Hvorfor kan politikere ikke indse, at der er god økonomi i at investere i indsatsen, så vi på sigt kan få skåret gevaldigt ned på de 50 mia. kr. i følgeomkostninger, for slet ikke at nævne fordelene for den enkelte borger, der kan komme på ret køl og vende tilbage til et velfungerende liv.

I takt med at ældrebyrden stiger, får vi brug for en masse arbejdskraftreserve – lad os dog starte med at gøre de psykisk syge/sårbare klar til den opgave. De både kan og vil gerne. De har også brug for at være en aktiv del af vores samfund.

Med venlig hilsen
PS LANDSFORENING, Pårørende til Spiseforstyrrede

Dorte Nielsen, næstformand i PS, mobil 5122 6722